

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 8566233-08 פקס. 8521527-08
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 6433605-02 פקס. 6433570-02

יו"ר ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק טורינו והבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 612

פרשת בהר

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

שנאה הסטורית המגלמת נצחיות

"וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר". (ויקרא כ"ה, א')

שמו של הר סיני, כך מטעימים חז"ל, נגזר מעצם העובדה שעליו ניתנה תורה לישראל. היות ומשנתנה התורה על ההר ירדה שנאה לעכו"ם עליו, וסיני מלשון שנאה (שבת דף פט, ב). ונתעוררתי לשאול על מדרש זה קושיא עצומה; מפני מה קבלת התורה גרמה לאומות העולם לשנוא את עם ישראל שנאה עזה, וממה נפשך, הרי הקב"ה בתחילה הציע לכל אומה ואומה לקבל את התורה, והם אלו שלא חשקו בה, עד שבאו בני ישראל והכריזו "נעשה ונשמע". ולכאורה אומות העולם היו צריכים לשמוח שעם ישראל קיבל על עצמו עול תורה ומצוות, שכבר מקובל היה אצלם על ידי בלעם "שאם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת". והיינו שלעולם ולכל העמים הדרים בו, יש יכולת להתקיים רק אם קול התורה נשמע בעולם. ואם כן, הגויים היו צריכים להכיר טובה לעם ישראל שנאותו לקבל את התורה, ובזכות לימוד תורתם יכולים הם להתקיים בעולם.

והנה בשעה שהקב"ה עמד להציע לבני ישראל את התורה הקדושה, אמר להם - אם הינכם רוצים לקבל את התורה מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם. והיות וכל העולם כולו חי וניזון לצורך קיומם של עם ישראל - עם סגולה, ודאי הוא שאם בני ישראל היו נמחים מעל פני האדמה אף אומות העולם היו נמחים עימם, שבהעדר עם ישראל אין לגויים כל מטרת קיום וזכות תקומה. ואם כן. רק בשל זאת היו הגויים צריכים לאהוב את עם ישראל, ולכל הפחות לא לשנואם.

והצופה במרוצת הדורות, יבחין בנקל שכל ההיסטוריה של עם ישראל היתה רצופה רדיפות וגלויות מצד הגויים. אברהם איבנו היה הראשון שנקרא 'אברהם העברי', ובכך למעשה הקים את שלשלת היהדות, שהוא היה מעבר אחד של העולם וכל העולם כולו היה מן העבר השני. וכבר אז בימי אברהם, עוד טרם נוצרה האומה היהודית, נתגלעה שנאה עזה כלפי אברהם העברי, והוא הושלך לכבשן האש בשל שונותו מקרב עמי הארץ. אחר כך עם ישראל נמצאים בגלות מצרים, בה הם מוכים ונרדפים במשך מאתים ועשר שנים, וכשזכו להיגאל ולשבת על אדמתם לא פסקו מלכי העולם להילחם בהם ולהכותם. ולאחר מכן נחרב בית מקדש ראשון ולאחריו בית שני, ובני ישראל נפוצו לכל עבר. אך בזאת לא תמה מסכת סבלם, והם המשיכו להירדף על ידי הצלבנים, הקנטוניסטים ואנשי הרייך השלישי ימ"ש, אשר המיטו שואה נוראה על יהודי קהילות אירופה. ומאז ועם ישראל שבו אל אדמתם לא באה המנוחה והנחלה, וכל יום קמים עלינו אויבנו לכלותינו, ואלמלא הקב"ה מצילנו מידם

בזכות התורה הנלמדת בארץ הקודש, היו מכלים אותנו ח"ו. ולפני זמן מה, עיינתי בספר החינוך, במצות טבילה במקוה, וזהו לשונו: "מצוה ללכת למקוה, וטעם המים שיטהרו כל טמא, יחשוב על דרך הפשט כי הענין הוא כדי שיחשוב האדם את עצמו לאחר הטבילה כאילו נברא באותה השעה". וביאור הדברים הוא, שענין הטבילה במקוה הוא, לגרום לאדם להתעורר למחשבה כאילו בטבילתו הוא נוצר כבריה חדשה, שכשם שטרם בריאת העולם כל היקום היה מלא במים מתחילתו ועל סופו, ולאחר מכן ברא ה' את בחיר הבריאה שהוא האדם. כך על האדם לדמות בנפשו שמימי המקוה טהרו את נשמתו, עד כדי כך שנחשב לבריה חדשה שזה עתה נוצרה. ועיין בספרי הצדיק מוהר"ן מברסלב זצ"ל, מה שמסביר בענין המקוה.

ולאור דברי ספר החינוך, הגעתי לידי המחשבה שרק יהודי יכול להגיע לכזו רמה נעלה ונישאה, עד כדי כך שיכול הוא לדמות עצמו בזמן הטבילה לנברא חדש ומשום הכי להיזהר בכל אורחותיו. ולעומת זאת אם תאמר לגוי לטבול במימי המקוה, ובכך לטהר נשמתו, הוא ילעג עליך, כיון שאין בכוחו שכלו של גוי לתפוס זאת. וכמו כן במצות נידה, מצוה הדורשת מסירות נפש והקרבה עצומה, זר לא יבין זאת ורק נשמת היהודי החצובה מן העליונים בעלת כוחות סגוליים לקיים מצוה זו. ומכיר אני אדם יקר, אשר נסיבות העיתים גרמו לכך שעליו לשמור את מצות הפרישות קרוב לארבע שנים, והוא שומר על עצמו במסירות נפש עצומה.

והמנסה לבחון בהגיון בשל מה כל כך שונאים אותנו, עד שמדינה זעירה שבקושי נראית על המפה, מסיבה אליה את כל הזירה העולמית, ודאי יעלה חרס בידו. תשובה הולמת ומספקת אשר בכוחה ליישב ולבאר את השנאה העצומה כלפינו, איננה בנמצא. ומוכרח הוא שזוהי גזירה מן השמים, גזירה שירדה לעולם על הר סיני עם רדת התורה. אך למעשה גזירה זו היא גם הצלה עבור בני ישראל, היות ומטרתה לשמר את העם היהודי מפני התבוללות, שבשל השנאה היוקדת שיש לגויים כלפינו הם לא יאותו להינשא עימנו, וכך עם ישראל יישאר לנצח וגחלתו לא תיכבה לעולם.

ומנגד מוטלת על האדם החובה לכבד את הגוי, מפני היותו יציר כפיו של הקב"ה. וכמו כן אסור ליהודי להתגרות בגוי וזאת כדי לא לפגום ולחלל שם ה'. ועיין בבן איש חי שמביא בשם המקובלים שאסור לגנוב מגוי, כדי שלא יקטרג שרו של אותו הגוי בשמים, וקטרוגו יכול להשפיע שיהיה לו כוח לגנוב את מצוות היהודי. וזכורני שאבא זיע"א היה נוהג להיטיב עם שכניו הערבים ולגמול עימם חסד ובכך לעורר בהם כבוד כלפי שמיא. אך עם כל זאת יש להלך בין הטיפות, ולשמר את הצביון היהודי בו ניחנו, בכדי שנצח ישראל לא ישקר.

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת בהר כ' אייר תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע	
18:51	19:07	19:07	הדלקת נרות
20:07	20:10	20:07	מוצאי שבת
20:48	20:54	20:54	רבינו תם

הזמנים הם לפי שעון קיץ

היולול'א דצדיקיא

כ - רבי יוסף וולטון	כה - רבי חיים חורי
כב - רבי שלמה אליעזר אלפנדר	כו - רבי שלמה מזוויל
כד - רבי יעקב מליסא	כז - רבי משה חיים לוצטו
כז - רבי אליעזר צבי מקומורנא	

מעשה שהיה

דיני תורה שכאלו

"וכי ימוך אחיך ובמטה ידו עמך והחזקת בו".
(ויקרא כה. לה)

בברדיטשוב, הלך לעולמו גביר שהיה נודע כקמצן גדול. כנהוג במקרים כאלה, החברה קדישא גמרה אומר להיפרע מן היורשים, והיא דרשה סכום כסף גדול בעד הקבורה. היורשים לא הסכימו לזאת, והוחלט שילכו לדין תורה אצל הרב מברדיטשוב זיע"א. כששמע הרב רבי לוי יצחק במה ובמי המדובר, ציוה על החברה קדישא שלא ידרשו מן היורשים אפילו פרוטה אחת, אלא יקחו כמה שהם עצמם רוצים לתת.

אנשי החברה קדישא ציינו לפסק הרב, אך השתוממו על פסק הדין המוזר הזה. פליאתם גברה כשראו אחר כך שהרב בכבודו ובעצמו בא אל ההלויה. ומי זה שראה את הרב הצדיק הולך ולא ילך גם הוא? ממילא הלכה כל העיר להשתתף בהלוית הגביר.

וכששאלו בעלי הבתים התמהים במה זכה הקמצן המת לכבוד גדול כל כך? ומדוע היה מגיע לו שיקבל קרקע חנים אין כסף? סיפר להם הרב רבי לוי יצחק:

הוא היה ראוי לכך, משום ששלש פעמים בחייו בא אלי לדין תורה, ובכולם יצא זכאי בדין. הדין תורה הראשון. סוכן אחד מעיר קרובה היה מוציא לסוחריו היין שבעירו יין מברדיטשוב, והם היו נותנים לו כל פעם מראש סכומי כסף לקנות את הסחורה. ויהי היום והסוכן הגיע לברדיטשוב והזמין מסוחריו היין הזמנה גדולה, וכשמגיעים אל התשלום הוא רואה לתדהמתו - הכסף איננו, גנוב גנבו ממנו את הכסף. מגודל הצער התחיל היהודי המסכן מתעלף, ואי אפשר היה להעירו מעלפוננו. כל פעם שמצליחים לעורר אותו לרגע מן ההתעלפות והוא חוזר ונזכר באסונו, מיד הוא שב ומתעלף.

הרופאים לא יכלו למצוא לו תרופה, והם הודיעו כי כל זמן שהיהודי לא ימצא את האבידה שאבדה ממנו, אין תקוה לחייו. בין המתקדלים, נמצא גם הגביר הזה שהלך לעולמו. כששמע מהענין, עמד והודיע שהוא מצא את הכסף. ובשעה שהסוכן המתעלף פקח לרגע את העינים - הגיש לו הגביר את כל הסכום שחסר לו, ומגודל השמחה שב היהודי עד מהרה לאיתנו.

הגנב שגנב את הכסף, נכח שם, וכשראה את מעשהו היפה של הגביר, התחילו כליותיו מייסרות אותו. לאחר כמה ימים, לא יכל להתאפק עוד, קם והלך אל הגביר וסיפר לו שהכסף נמצא אצלו, מצא אותו, ולפיכך בא להחזיר לו את הכסף. הגביר לא הסכים לקבל את הכסף, ולאחר דין ודברים הסכים ללכת לדין תורה אצל הרב מברדיטשוב. הגנב טען כי לאמיתו של דבר, הוא מצא את הכסף, ולפיכך חייב הגביר לקבל אותו ממנו. כנגד זה טען הגביר שהמוצא הזה היה צריך להשיב את הכסף מיד, ולא להניח לאותו

אומלל שיהא מתענה כל כך בהתעלפויות חוזרות ונשנות. על כן הוא לא יוותר על המצוה הזאת, שזכה להציל נפש מישראל בשום פנים ואופן... והוא זכה בדין תורה.

הדין תורה השני: יהודי עני, החליט לצאת ולנסות את מזלו במרחקים. לפני יציאתו סיפר לאשתו שהוא קיבל משרה אצל אחד הגבירים בברדיטשוב, אצל הגביר הזה שנפטר, בתור סוכן שיהא נוסע אל הערים בסביבה הקרובה והרחוקה. "בכל שבוע ביום חמישי, תבואי אל משרדו של הגביר הסוחר ושם ישלמו לך את המשכורת לאותו שבוע".

ביום חמישי הראשון, באה האשה למשרד ופנתה אל הגזבר שיתן לה את המשכורת. זה משך בכתפיו והודיע לה שאינו יודע מכל הענין, בעלה אין לו אצלם שום משרה ולא מגיע לה כלום. האשה דרשה בזעקות שישלמו לה את המשכורת שהובטחה לה, ולקול הצעקות יצא בעל הבית בעצמו. כששמע את סיפור המעשה - הבין תיכף ומיד מה שנתרחש כאן, הוא הודיע לגזבר שהיהודיה הזאת צודקת בדרישתה, והוא קיבל את בעלה לעבודה בתנאים אלו ובמשכורת זו, וכל שבוע יש לשלם לה את המשכורת השבועית בדייקנות...

במשך הזמן הבעל הבורח נתעשר והוא חזר לביתו, ולגודל תמהונו נודע לו מפי אשתו כי הגביר הזה שאצלו כאילו קיבל משרה, שילם לה כל שבוע בקביעות את המשכורת. מיד קם והלך אל הגביר, הודה לו על החסד שעשה עם בני ביתו, וביקש לשלם לו החוב במלואו. הגביר סירב לקבל את הכסף, ולבסוף הסכימו ביניהם שילכו לדין תורה. ושוב יצא הגביר המנצח בדין...

הדין תורה השלישי: בעל בית אחד ירד מנכסיו. ויהי היום ונזדמן לו משא ומתן שהיה צריך להשקיע בו סכום גדול, והוא הלך אל הגביר שלנו ובקש שילווה לו את הכסף הדרוש.

הרי אתה יהודי עני ואביון - פונה אליו הגביר - מי יערוב לי לכסף? רבון העולם, משיב היהודי - הוא בעל בטחון טוב שאפשר לסמוך עליו...

הגביר הסכים לערבות הזאת, ונתן לו את סכום הכסף הדרוש. לאחר זמן בא הלה אל הגביר להחזיר לו את החוב. "כבר קבלתי את שלי - משיב לו הגביר". "מה פירוש? הרי במשך כל הזמן לא נתתי לך אפילו פרוטה אחת?"...

"הלוויתי לך את הכסף - בעריבותו של רבנו של עולם, ועל יסוד הבטיחות בו. במשך הזמן סילק לי בעל הבטחון את כל החוב עם תוספת יפה מאוד של ריבית, ואתה לא חייב לי ולא כלום..."

הלווה לא היה מרוצה מן התשובה המוזרה הזאת, הוא דרש מן הגביר ללכת עמו לדין תורה, וגם בפעם הזאת זכה הגביר בדין...

יהודי כזה - סיים הרב - שזכה בשלשה דיני תורה כאלה, ראוי שיתנו לו קרקע חנים למנוחתו עולם. וכדאי הוא שיערכו לו לוויה נאה...

הופיע הספר שרבים ציפו לו!

"אנשי אמונה"

זהו סיפור תולדותיהם, חייהם ופועלם של צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ניתן להשיג במשרדי המכון בטל: 02:6433605
הפצה ראשית: משיח ידים - 02:5400902

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

לא תחניפו

המספר לשון הרע כדי להחניף לשומע, עובר ב'לא תחניפו את הארץ', שלדעת הרבה גאונים זהו איסור לא תעשה. וכן אם הוא שומע לשון הרע וכדי להחניף למספר הוא מסכים לו ומוסיף מילות גנאי, עובר גם בלאו זה של חנופה.

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חגיגה פינטו שליט"א

מן האוצר

"ידבר ה' אל משה
בהר סיני לאמר".
(ויקרא כה. א)

וכתב רש"י, מה ענין שמיטה אצל הר סיני, והלא כל המצוות נאמרו מסיני, אלא, מה שמיטה נאמרו כללותיה ודקדוקיה מסיני, אף כולן נאמרו כללותיהן ודקדוקיהן מסיני. ולכאורה הקושיא במקומה עומדת, מדוע נבחרה דווקא מצוות שמיטה ולא מצוה אחרת להיות לסמל ודוגמא לשאר המצוות. ואמרת לפרש, בהקדם דברי המדרש (במדב"ר יג, ג) תבור וכרמל באו מסוף העולם מתגאים לומר, אנו גבוהים ועלינו הקב"ה נותן את התורה, ולא ניתנה אלא על סיני מתוך שהשפיל את עצמו לומר שאני נמוך. ע"כ. וכיון שראו ישראל שלא נתן הקב"ה את התורה על אלו שנתגאו, נשאו קל וחומר בעצמם, ומה הר שאינו אלא עפר, הקטין עצמו לפני הקב"ה, אנחנו, שנצטונו על הענוה לא כל

ענין שמיטה אצל הר סיני

שכן שעלינו להתנהג בענוה, מיד השפילו דעתם לפני המקום. וכיון שהתנהגו בענוה נתאחדה כל האומה, כמו שנאמר (שמות יט, ב) "ויחן שם ישראל נגד ההר", ודרשו רבותינו שהושוו כולם כאיש אחד בלב אחד, עד שלא באו לסיני לא היו באחדות, משבאו לסיני למדו ממנו ענוה ואחדות. מכיון שכל הסיבה לפירוד בין בני ישראל היא הגאוה, שמתגאה אחד על השני, אבל בשעה שכולם שוים, מיד הם חוזרים להיות באחדות.

גם בפרשת שמיטה מצינו ענין האחדות בין אדם לחבירו, שנאמר בה, שש שנים תעבוד ובשנה השביעית תשבות. הטיילה תורה על כל בעל שדה שיפקיר את שדהו בשביעית. והתורה מלמדתנו בזה מדת ענוה, מדת אהבת חנם, שהרי בשביעית כל בעל שדה פותח את שדהו לכל אדם מישראל, שיהא אוהבו או שונאו, ורשות בידם לעשות בו מה שלכם חפץ ואינו רשאי למנוע אותם מכך.

לפיכך גילתה תורה אצל מצוה זו שדקדוקי כל מצוה ומצוה נאמרו בסיני, לומר לך, הואיל ומפרשה זו אתה למד על כל התורה כולה שדקדוקי כל מצוה שבתורה נאמרו בסיני. נמצא שעל פרשה זו תלויה כל התורה כולה, וכל גופי תורה תלוין בה. ולא זו בלבד, אלא כל התורה כולה עומדת על יסוד האחדות ואהבת חברים.

ולא תנו איש את עמיתו". (כה. יז)

בכלל ציווי זה דרשו חז"ל (ב"מ פה.); כשם שאונאה במקח וממכר, כך אונאה בדברים. אם היה בעל תשובה, לא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים.

לדעתו של רבי אלחנן וסרמן הי"ד, יש לדיק שדוקא אם היה בעל תשובה, אבל אם לאו - מותר להזכירו ואין בזה איסור אונאת דברים. ובאמת, במה שונה זה מאיסור לשון הרע, שנפסק להלכה כי אף אם דבריו אמת אסור לאמרם?

בספר "חפץ חיים" ביאר, מדוע איסור לשון הרע הוא אפילו אם המעשה אמת, משום שאפשר שלא ידע חומר האיסור, או שהיה שוגג גמור, או שמא עשה תשובה. אמנם אם ברור היה שמזיד גמור הוא וגם לא שב בתשובה, מותר לספר בגנותו.

נמצא שגם איסור לשון הרע אינו אלא בדברים שאינם אמת, שכן אפילו אם המעשה היה באמת, הלא הגנאי שבדבר אינו אמת. או שהיה שוגג, או שמא חזר בתשובה, ושוב אין הגנאי שבסיפור ראוי לו, והוי שקר. כמו באונאת דברים, שכיון שהוא בעל תשובה, אסור אפילו להזכירו מעשיו הראשונים, ולצערו בגנותו.

"ויצא מעמך הוא ובניו עמו". (כה. מא)

ואילו בפרשת משפטים, אמר הכתוב "ויצאה אשתו עמו" - ולא הזכיר כלל בנים...

ויפה השיב על כך רבי משה סופר זצ"ל, שהרי מצינו שהאדון מחוייב במזונות בני העבד עברי. ובמקום אחר אמרו שהאב אינו מצווה לזון את בניו אלא עד שיגיעו לשש שנים, וממילא גם האדון אינו מחוייב לפרנס הבנים, יותר משש שנים.

ואם כן, ההבדל ברור: בפרשת משפטים, הכתוב עוסק בעבד עברי שנמכר ויוצא לסוף שש שנים, יוצא אפוא שבניו שהיו עמו בעת מכירתו הינם כבר למעלה מגיל שש שנים, וכבר פסק האדון מלפרנסם עוד לפני יציאת העבד. ולכן נאמר "ויצאה אשתו עמו". שכן רק האשה התפרנסה מהאדון ללא הבנים.

אולם כאן בפרשתנו, הכתוב עוסק בעבד שיוצא בשנת היובל אשר חל עוד לפני מלאת שש שנים לעבודתו, ויתכן אפוא שכמה מהבנים עוד לא הגיעו לשש שנים, והאדון מחוייב לפרנסם עד היובל. ולפיכך נאמר "הוא ובניו" שגם בניו יוצאים עמו והאדון חל מלפרנסם עם היובל.

"והחשב עם קנהו". (כה. נ)

בניגוד לדעה הרווחת בין המון העם, קובע ופוסק הרמב"ם (כלים יב. ז) "שזה אשר ידמו המון האנשים וקצת מהיחידים שזאת ההטעאה מותרת עם עובד כוכבים, היא טעות ודעת בלתי

מן המעין

אמיתי. אמר השי"ת בדין קניינו במוכר עצמו לעובד כוכבים או לעבודת כוכבים עצמה, 'וחשב עם קונהו'. ואמרו ז"ל (ב"ק קיג): יכול לגלום עליו, ת"ל וחשב ידקדק עמו בחשבון. וענין יגלום יערים עליו ויטעהו. ואמרו אם כך דברה תורה בעובד כוכבים שתחת ידך, ק"ו בעובד כוכבים שאינו תחת ידך. אם

החמירה תורה על גזלו של עובד כוכבים, ק"ו על גזלו של ישראל. וכן אינו מותר הבדוי והתחבולה ומיני הרמאות והאונאות והעקיפים על העובד כוכבים. אמרו (חולין צד.) אסור לגנוב דעת הבריות ואפילו דעתו של עובד כוכבים, וכ"ש בדבר שיכול לבא לידי חילול השם שזהו חטא גדול והגעה לאדם תכונות רעות".

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"ואספת את תבאתה". (כה. ג)

צריך לדעת, למה הוצרך לומר 'ואספת'.

ואולי שנתכוון לדייק ואספת את תבואתה, ולא ספיחיה העולים בשביעית, והכוונה בזה ליתן עשה על אסיפת ספיח, כי לאו הבא מכלל עשה עשה.

או ירצה להבטיח שהגם שיזרעו הארץ שש שנים, וכפי טבע הארץ כשזרעה שנה אחר שנה לא תתן כחה, וכמאמר ז"ל (ב"מ קז.) זורע שנה אחת ומובירה שנה אחת וכו', שבוה תתן כחה, אבל שנה על שנה ובפרט שש שנים, ודאי שתכחש הארץ. ויאמר האומר הנה טוב מאד שתשבות הארץ באופן אחד, בסדר שתתן כחה בשנת הזריעה, ואין לדבר זה גבול, שתהיה שנה השביעית בדיוק שנת שבתון, לזה אמר שש שנים ואף על פי כן ואספת את תבואתה, בגדר הראוי לה בלא הכחשה משנה לשנה. ואין צורך להוביר אותה בשנה משני השש, כי יצו ה' את הברכה בארץ הקדושה.

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

נצר למשפחת רבנים, המיוחסת עד לבצלאל בן אורי משבט יהודה, היה רבי שלמה אליעזר אלפנדר, שנודע יותר בכינויו "הסבא קדישא". שמו של "הסבא קדישא" נזכר בסילודין בקרב פוסקי ההלכה, מכח חריפותו ועמקנותו ששולבה בבקיאות מדהימה ובכח זכרון מופלג.

עוד בנעוריו התכתב במשא ומתן הלכתי עם גדולי דורו; רבי עקיבא איגר וחתנו רבי משה סופר החת"ם סופר, כשדרכו בפסיקת ההלכה לשלב את דברי הראשונים עם הכרעותיהם של בעלי הקבלה מבית מדרשם של האר"י והרש"ש. הסבא לא היסס לחדש פסקים גם כנגד פוסקים שקדמו לו בשנים. תקיפותו וקנאותו לדבר ה' היו לשם דבר, ובעת מגוריו בירושלים הייתה הכניסה לביתו מיועדת רק לקבוצה קטנה של תלמידי חכמים שנבחרו על ידו בקפידה.

בליל פסח שינה הסבא ממנהגו. הוא החל מוקדם בעריכת ליל הסדר וסיים אותו בזריזות, לאחר מכן הורה לפתוח את דלתות ביתו, על מנת שכל המעוניין לשאול שאלה הלכתית, יוכל להיכנס ללא חשש, ורק בשעת ליל מאוחרת המשיך לשבת ולעסוק בסיפור יציאת מצרים עד התפילה. את מנהגו זה הסביר בכך, שרבים נמנעים מלשאול שאלות הלכתיות המתעוררות במהלך הלילה, מאחר שמורי ההוראה והרבנים טרודים במצוות החג, או נמנעים מלפסוק הלכה כיון ששתו יין, "לכן, פותח אני את דלתות ביתי בלילה זה, על מנת שכל מי שרוצה לשאול דבר הלכה יוכל לעשות זאת".

מסלול חייו נע מטורקיה דרך דמשק צפת וירושלים. בכל מקום שהתגורר הסבא הוא היה נערץ על ידי יהודים וגויים כאחד. אחד הענינים שהתערב בהם בצורה נחרצת, היה בסוגיית גיוס יהודי טורקיה לצבא. רוב חברי המועצה הרוחנית הודיעו ליהודי המדינה, כי עליהם להתגייס לצבא התורכי. אך הסבא קדישא ושני רבנים נוספים, לא חתמו על ההודעה הזו. מאידך, הודיע הרב, כי השלטון התורכי עשה הסכם עם יהודי המדינה - אשר באו אליה בעת גירוש ספרד - שלא יכפו על היהודים שום ענין העלול לפגוע בדתם. לכן,

הגאון רבי שלמה אליעזר אלפנדר זצ"ל - ה"סבא קדישא"

ההתגייסות לצבא, עלולה לגרום בעיות רבות של חילול שבת, מאכלות אסורות ועוד.

כששמע על אחד מגבירי הקהילה - המקורב למלכות - שהוא מעורב ביוזמה זו יצא מיד לביתו ודיבר על לבו, שיחדל מפעילות זו הנוגדת את חוקי התורה. הגביר לא שעה לדברי הסבא והשמייע כנגדו דברי רהב וחוצפה, ואז הודיע לו הסבא כי אם לא ישמע לדבריו, יבוא על עונשו. ואכן כעבור זמן קצר, כאשר הלך האיש לארמון המלך, כדי להמשיך בטיפול ענין הגיוס לצבא, התעלף פתאום ומת. בשעת ההלויה, הורה הסבא שלא יספידו אותו. גם בקשת בניו של הנפטר, וגם בקשת השלטונות להתיר את ההספד - הושבו ריקם. הסבא ענה להם בתקיפות: "עבד מלך אני. עבד מלכו של עולם, ואת כבודו בלבד אני דורש".

עבד-אל-חמיד מלך תורכיה כעס מאוד על הרב אלפנדר, על התערבותו בענין הגיוס לצבא, ושלח לקרוא לו לארמונו. אך, בעת שראה את פני הרב, שהיה דומה למלאך ה', לא נגע בו לרעה. בסופו של דבר, עקב מחלוקת פוליטית התבטלה גזירת הגיוס לצבא. בעקבות מאורע זה, החליט הסבא לעזוב את תורכיה, וניאות לקבל עליו את תפקיד הרב הראשי בדמשק. המלך העניק לו "פירמאן", ועל פיו נתמנה ל"חכם באשי" בדמשק וסביבתה.

לאחר שנים רבות של הנהגה רוחנית בדמשק, אשר כללו פעילות חינוכית בקרב הנוער והנהגת תקנות רבות וחשובות, החליט להקים בעיר ישיבה גדולה. מתוך הישיבה הזו, צמחו דיינים ורבנים רבים שהנהיגו את קהילותיהם.

בסביבות שנת תרס"ט, עבר הרב לצפת, ושמו הטוב יצא למרחקים. חכמים רבים שיחרו לפתחו, כדי לשמוע ממנו פסקי הלכה, וגדולי המקובלים באו לביתו, כדי להתבשר מחכמת הח"ן. באחת הלילות של חודש ניסן תרע"ד, לאחר שסיים לקדש את הלבנה, נשא את עיניו למרום והשמייע אנחה גדולה, ספק את כפות ידיו ודמעות נקוו בעיניו. לשאלת תלמידיו השיב: "אני רואה, כי בימים הקרובים תפרוץ מלחמה קשה מאוד בעולם". ואכן, בשלהי שנת תרע"ד, פרצה מלחמת העולם הראשונה.

בליל כ"ב באייר ה'תר"ץ, לאחר אמירת "תיקון חצות", כתב את תשובתו ההלכתית האחרונה ואחת מהארוכות שבין תשובותיו. בבקרו של יום, לאחר עלות השחר הניח הסבא קדישא תפילין וקרא קריאת שמע ומיד בסיומה, עוד בטרם הספיק להתחיל בתפילת שחרית, נפטר על כסאו כשהוא מעוטר בטליתו ותפיליו, זקן ושבע ימים

אנשי אמונה - תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

החלו בני המשפחה לבקש ממנו בתחנונים שיברך את שלושת האחים החולים בברכת רפואה שלימה.

ר' דוד עמאר סיפר למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, שבזמן שהצדיק פנה להיכנס לבית המשפחה הוא שאל את בני הבית: "לאחר שפניתם לכל הרופאים, וכולם התייאשו, אתם פונים אלי כדי שאושיע אתכם?" ללא שהיות נכנס הצדיק לחדר בו שכבו שלושת החולים, נגע בהם במקלו, ואמר להם: "קומו, אתם בריאים!" והשלושה קמו על רגליהם.

אחד ממשפחת צדיקי בית פינטו הגיע לקזבלנקה, כדי להדפיס את ספרו אצל ר' דוד עמאר. כשהיה הצדיק בביתו, סיפר ר' דוד לאורחו, כי מגיפה קשה שהשתוללה בעיר, פגעה קשות בשלושה מאחיו, ואלה טרם התאוששו ממנה. רופאים רבים וטובים שניסו להעלות ארוכה למחלתם, התייאשו ואיבדו כל תקווה להחלמתם.

הצדיק שמע את הדברים אך לא הגיב כלל. באחד הימים, הלך כדרכו ב"מלאח", כדי לברך כל אחד הנקרה בדרכו. לפתע הוא שמע קול צעקות מבית משפחת עמאר. הוא נכנס לבית, ושם